

Uwe Timm
(1940, Almanya)

zeki z kirmızı

2017

Timm, Uwe; Yarigölge (*Halbschatten*, 2008), Çev. Melike Öztürk, Can Yayınları, Birinci Basım, Ekim 2012, İstanbul, 229 s.

77 yaşında Uwe Timm'i kendimce dostlarım arasında sayılı çok oldu. *Kırmızı'yı* (2008, özgün dilde 2001) okuduğum zamandan beri Uwe Timm benim için büyük bir yazar. Hakkında yazdığım ve aşağıda geçici ek olarak koyduğum yazımın girişinde (www.okumaninsonunayolculuk.com , 2008 *Okumalarım*, 2008) söylediklerimle barıştığım: “*Son zamanlarda soğuk savaş yılları ve ertesinin önemli, etkili olmuş Alman yazarlarıyla tanışmak beni mutlu ediyor. Yirminci yüzyılı iç hesaplamaşmanın doğrudan konusu yapan bir kuşak bu ve hesaplamaşmanın odağı savaş ve Alman kültürüne getirdiği yıkım değil. Onun etkilerini taşımakla birlikte, hesaplamaşma daha kişisel, daha çağcıl, güncel yaşantılar üzerinden yapılıyor.*” *Yarigölge, Kırmızı*'dan yedi yıl sonra gelen bir roman ve 20.yüzyılın fırtınalı, karanlık atmosferine algının kesin çizgilerden saptığı aralıklardan sızmaya çalışıyor. Tarihin içinden figürler, üzerlerinde toprak, mermer yığınlarına karşın (mezarlık) ses veriyor, mezarlık tiyatorasında, hüzün yüklü bulut dekorlarının önünde sonu kapanmayan bir pandomima oynanıyor: Aşk, ihtiras, nefret ve savaş. Savaş arkılığı (lejang) çizgisel, konturlu öyküleri, anlatıları neredeyse üçboyutlu kabartmaya dönüştürüyor ve Uwe Timm aslında bir gravür yapıyor, dışavurumcu, eşğin altını üstüyle buluşturan neredeyse grotesk bir bağlamsızlığı zorlayarak. Burada nedenleri, açıklamaları, sonuçları yeni ölçüler, kurallar, değerler, yordamlar içinde yeniden anlamaya çalışalım.

2009 *Heinrich Böll Ödülü* alan roman 1931'de Almanya'dan Japonya'ya tek başına uçan ilk Alman kadın pilot Marga von Etzdorf'a odaklanıyor. Timm'in bu romanı ile çağdaşı Belçika'lı yazar Henri Bachau'nun *Çevre Yolu* (2008) arasında izleksel, anlatımsal, sorunsal hısımlık çarpıyor beni başta. Savaşı çiftyanlı iyiler kötüler ikili mantığı, algoritması içinde anlamayı içine sindiremeyen bir kuşak var Avrupa'da, bugün de yazmayı sürdüren. Bu birkaç kuşaktan sanatçılar düz, yalın uslamlama dizilerini kırıp karanlık bırakılan (gölgeli) açılırları elyordamıyla yokluyor, biz okurları inanç ve onamanın (uydumculuk) gerici, tutucu saflarına savurmak yerine savaş ve şiddet karşıtı bilincimizi daha yükseltiyorlar. Gerçek(çi)lik kavramını yeniden değerlemeye aldıkları, tanım üzerine düşünüp çalıştıkları açık. Örneğin Javier Marias bu yazarların günümüzde seçkin örneklerinden biri. Timm de öyle. Egemen ve kitlesel kurmaca teknikleri tüm duyarlık düzeneklerimizi törpülediği, dümdüz ettiği için Auster, Murakami'nin düşlemsel (fanteziye kayan) sorgulamaları öne çıkabiliyor ama asıl önemli olan Timm, Forte, Genazino, Bauchau gibi küreselleş(e)memiş yazarların katkıları. Onların neredeyse tüm Avrupa yazı geleneklerini içselleştirmiş yaratıcı emekleri, iki tabanlı yazı(n)sal kurguları çoklu düzgülerle çoktabanlı yazı yordamlarına taşıyor. Bu eğilimin daha ivmeleneceğini, görünür olacağını zaman içerisinde düşünüyorum. Türkçe yazınımız tek tük denemelerin ötesine geçebilmiş değil, ama tersi tutum ülkemize Nobel Yazın Ödülünü kazandırmıştır (Orhan Pamuk, 2006). Bu konuyu ele almak istiyorum yakın dönemde. Orhan Pamuk Timm, vb. yazarların peşine düştüğü yordamın tersine çokboyutluluğu ayıklayıp indirgeyerek iki

tabanlı bir yazı biçimini bilinçle deniyor. Bunun açık ya da gizli nedenlerini çözümlmek boynumuzun borcu olmalı. En başa, türün ilk örneklerine dönme izlenimi veren bu tutumu birkaç dünya yazarında da dikkatle izliyorum. Olayörgüsü ikincilleşirken düz bir çizgide tek eksenle yürütülen anlatı yalından daha yalınlığıyla bilgisunarın 'sosyal medya'sının etki gücünü yakalamakta hiç zorlanmıyor. İki, neredeyse karşıt tutumun da olumlu olumsuz yanları var kuşkusuz ve böylesi bir sınıflandırma nereden bakıldığına göre değişebilir. Ama okur olarak ben beni çizgi roman sahneleme düzeneğine zorlayan kolaylaştırma (yalınlaştırma) girişimine (geleneksel çizgiroman yaklaşımına, mantığına) tepkiliyim. Aldığım zevki, duyduğum hazzı, geçici hoşnutluğumu tutuculaşma, teslimiyet noktası olarak görme konusunda kendimi uyarıyor, uyanık tutmaya çabalıyorum. Tüm bunlar için utanmayı öğreneceğimiz birgün gelecek mi? Yoksa, bir teknik ötekinin karşısına elbette konulamaz. O tekniği orada öyle kılan ilişkilene biçimidir asıl tartışılması gereken.

"*Gri üniformalar, çelik miğferler, yaylı çengeller, hafif metalik bir tangırtı, kurt köpekleri, çiçek miçek yok, ardında birinin gizlenebileceği çalılık da yok. Savaş sanki birkaç gün önce bitmiş gibi talan edilmiş, perişan bir görüntüsü vardı. Sonra duvar yıkıldı, diyor rehber, Doğu ile Batı'nın birleşmesinden sonra bu mezarlığa tekrar adım atılabildi.*" (12) Ölülerin arasında gezinerek başlıyor **Yarıgölge** yolculuğumuz. Roman boyunca bu ölümler kalkıp konuşacak, tanıklık edecekler. Bakın orada bir granit kütle var. Üzerinde, *uçmak ömre bedeldir*, yazıyor. "1907 doğumlu, ölüm tarihi 1933. *Marga v. Etdorf. Kadın pilot, Almanya'da başı çekenlerden.*" (13) Anlatıcımızın mezar ziyaretinin nedeni de daha yirmi beş yaşında, uçağıyla düştüğü sanılırken, Suriye'de, Halep'e yaptığı bir zorunlu iniş arkasından kendini vurduğunu okumuş olması. İlerliyoruz ve daha 15. sayfada **Kırmızı'nın** meleği (*Berlin, Zafer Sütunu*'ndaki) havadan görüş alanımıza girdi. 81. sayfada yine karşımıza çıkacak. Uçuyoruz. Japonya'ya (Hiroşima) uçuşunda Dahlem'le geleneksel Japon evinde bir odayı paylaşmak zorunda kalır Marga. Sözü almış, anlatmaktadır. "*Uzak sesler ve bir kadının ansızın kesilen kahkahası. Bir gece kuşunun ötüşü. Bir çıtırtı, yan tarafta kâğıtla bir şey paketleniyormuş gibi. Ansızın bastırın sessizlik. Sessizliği bozmak için uçmayı nasıl akıl ettiğini sordum.*" (25) Diplomat Dahlem de eski bir pilottur. Dahlem algımızı zorlayan şu *aralık*, Yarıgölge insanlardan biridir. **Bolaño (Uzak Yıldız, 1996), Bachau (Çevre Yolu, 2008)**, vb.nin bize tanıttığı insanlar... Öteki mezarlardan sesler yükseliyor. Ernst Udet: Avcı uçağı pilotu. Şu geveze kim peki? O mu? Maikowski. SA komutanı. Yüzkarası *Versailles*. Gri (mezarlık kılavuzu) anlatıyor. "*Etdorf, Almanya için uçtu.*" (30) Mozart: **1. Keman konçertosu**. Çalan kim? Ayaktakımının yükselen sesi dönüşüyor, bastırıyor: "*Düşmanın kışına tekme basalım.*" (35) (Bkz. **Teneke Trampet, Volker Schlöndorf, 1979**). Etdorf o gece Hiroşima'da Dahlem'le yatmış mıydı? Ölü Miller pek o görüşte değil gibi. Miller orduya çağrılana dek sihirbaz yamağıdır. Sonra cephe tiyatrosu... Cephede aşağılanı diğer Alman subaylarınca. Savaşmaktan hep nefret etti. "*Ölüm, cesaret ve şeref üzerine kafa ütölemeler. İğreniyorum, diyor Miller.*" (85) *Dokunulmaz kadının* onca subay arasında seçtiği bir soytarı (!), sonradan iki karılı Miller. Bu kez, **K.499, Re majör Yaylı Sazlar dörtlüsü (Mozart)**. "*Nasıl olur, diye soruyor Gri, bunun gibi biri, bu kurt, nasıl bu müziği çalar, başkalarını etkileyebilen bu tınıyı yakalayabilir? Hepsi birlikte nasıl olur? Birinin*

diğerine engel olması gerekmez miydi?” Jean Améry, Primo Lévy soru sizedir. Yaşamınız boyunca yanıtlamaya çalıştığınız soru.

Haiku örgeleri, bezekleri. Aralara Haiku’lar gibi serpiştirilmiş, Etdorf’un ölüm (özkıyım) raporu. Agadir’den çöl tabyası Cabo Juby’ye yaptığım uçuş, hârikaydı diyor Marga v. Etdorf. *“Uçmak ömre bedeldi.”* (103) Ya savaş için bilerek ya da bilmeden uçmak? Neden uçulduğu önemli miydi? Peki, Dahlem sonra neler yaptı? Etdorf onu bulabildi mi?

“Ya Yahudiler?/ Onların icabına bakıldı.” (158) Uzak Asya’da silah ticaretine bulaşan Dahlem ise Yahudilerle görüldüğü için fişlenmiş, onbaşılığa düşürülmüştü.

Görev kutsal. Ülke için, ulus için uçacak mı Etdorf? *“Neden olmasın diye düşündüm. Şimdiye kadar kendim için uçmuştum.”* (197)

Tamam da. *“İnsanın iki tutkusu birden olamaz mı?/ Yoksa olabilir mi?”* (201)

“Hayır, müzik harika ve masum.” (212)

Müzik?

Hârika?

Masum?

EK:

**Timm, Uwe; Kırmızı (2001), Çev. İlknur İgan
Can Yayınları, Birinci Basım, Aralık 2008, İstanbul, 328s.**

İçinde bulunduğumuz yıl 70 yaşında Uwe Timm. Alman yazarı. Bu onun okuduğum ilk yapıtı. Son zamanlarda soğuk savaş yılları ve ertesinin önemli, etkili olmuş Alman yazarlarıyla tanışmak beni mutlu ediyor. Yirminci yüzyılı iç hesaplaşmanın doğrudan konusu yapan bir kuşak bu ve hesaplaşmanın odağı savaş ve Alman kültürüne getirdiği yıkım değil. Onun etkilerini taşımakla birlikte, hesaplaşma daha kişisel, daha çağcıl, güncel yaşantılar üzerinden yapılıyor.

Uwe Timm'in en önemli romanı mı bilmiyorum. Kırmızı rengini, yapıtın genel odakçıl imgesi (aslında insan yaşamının da anlamlı imgesi), kurgusunun geometrik noktası olarak konuşlandıran yazar, anlatısını birkaç çizgide yürütüyor. Bir yandan kendinden yirmi yaş küçük evli bir kadınla, belki yaşamını sarsacak düzeyde ve duyarlılıkta bir aşk yaşayan ve sonunda ağzından, o olanaksız sözcükleri (*seni seviyorum*) çıkarabilen anlatıcı-kışi, öte yandan romanın son sözcüğünde ("*ışık*") yankılanan ışık enstalasyoncusu ve âşık olunan genç kadın İris ve onların iç hesaplaşmaları; ikinci bir çizgide anlatıcı kişinin devrimci (68, komünizm, sol, yeni bir dünya) geçmişindeki arkadaşı Aschenberger'le gelen ve *Berlin Zafer Anıtı* meleğinin havaya uçurulması amacıyla örgülenen, bu büyük girişime arkadaşının tamamlayamadığı görev (terör) üzerinden ilintilenen düşüncelerin sürükledikleri; ayrıca geçmişin ağır yüküyle yüzleşmeler; ve belki de romanın özünü oluşturan o yas konukları kanuşmacılığı. Yani ölümle karşı karşıya gelmenin bir başka biçimi...

Sanırım sonuncusu, yani ölümün arkadan adlandırılması, anılması ve anımsanmasıdır bu romanın gerçek yazılma nedeni. Öyleyse doğrudan bu bizi (yas konuşması işi, profesyonel bir meslek) **Okuribito**'ya (*Yojuro Takita, 2008*) bağlıyor.

Ölüm hakkında konuşulur mu? Ölüm hakkında nasıl, ne konuşulur?

Bunun için Timm, Berlin anıtının tepesindeki etekleri uçuşan Meleğe başvuracaktır. O yukarıdan, aşağıdaki yaşama, aslında ölüme nasıl bakıyor ve ne düşünüyor? Roman, kahramanının (Thomas) caddede son nefesini veren kendi ölümüne tıpkı Melek gibi yukarıdan, havadan bakışıyla açılır. Romanın tanıklık ettiği bütün içinden çıkılmaz gibi görünen sorunlar, böyle budalaca sona erecektir ve Meleğin yapacağı hemen hiçbir şey yoktur. Kâğıda sarılı patlayıcı madde çantanın içindeki yas konuşma metinleri taslaklarıyla birlikte saçılmıştır caddeye. İnsan da, onun bedeni de. Ortada yalnızca şu çekici, şu parlak, şu karanlık kırmızı kalmıştır. Yayılmaktadır. Yaşamın kırmızısı, ölümün de kırmızısıdır.

Roman anları unutan, sonra anımsayıp yeniden, kaldığı yerden süren, bir düzensizlik, yaşam denli karmaşık (kaotik) bir çoğulluk içinde, çok koldan, yoldan ilerletilir. Bütün bunları yöneten (aslında yönetemeyen bilinç) cenaze konuşmacısı Thomas Linde'nin bilincidir. O yaşamı emanete dönüştürmüş, anında tadılan bir armağanmışçasına yalınlaştırmış, geçip giden biri. Yalnız, onun bilinci cenaze töreninde, bir metne, bir çağrıya, bir anlatıya dönüşür ve orada kusursuzlaşır. O kendi için, kendi adına konuşmakta, sormaktadır. *Bütün bunların anlamı nedir?*

Birşeyler yapılıyor, yaşanıyor. Birçok şey bize yaklaşıyor ve uzaklaşıyor. Biz bunların içerisinde elyordamıyla, aslında hemen hiçbir şey anlamadan ilerliyoruz ve İris, gözbebeği, ışık yansıtan ağlamayı başarıyor, hem de verimli, bol sulu bir ağlama. Thomas kendisinden yirmi yaş küçük bu genç, güzel kadını ağlarken görüyor ve *neden*, diye soruyor? Neyi kaçırdım, kaçırılmış olabilirim? Bir şey, her ne ise, bir şey için artık geç mi?

"Hayır, ölüm bir vahşettir. Bu kadar. Elimi metnin üzerinde gezdirdim, bu arada son sayfa kaydı, ağır ağır yere doğru süzüldü ve çelenklerden birinin altına düştü. Başımı kaldırıp salona baktım, onun yüzüne baktım. Bir an için sayfayı alıp almama konusunda duraksadım, ama şimdi yerlerde emeklemek, sayfayı çelenklerin altından çıkartmak çok uygunsuz olacaktı. Gerilimli yas anları her zaman tam tersine, yeni kahkahalara dönüşme tehlikesini barındırır. Ben de üç yıldan bu yana konuşmamı ilk kez doğaçlamayla sürdürdüm: Bu salivermenin bedensel ifadesi ağlamaktır. Doğanın kısırlığı nedeniyle yüzyıllardan beri kendisini tutumlulukla var edebilen bir toplumda, insan gözyaşı dökmekte de cimrileşir. Gözyaşlarının özgür bırakıldığı Güney ülkelerine hayranlık duyuyorum. Gözyaşları, yakınmanın bedensel ifadesidir. Acımızı akıtırlar. Ahlaksallık, ağlayabilme yetisiyle

ayrılmaz bir bağ içindedir. Gözyaşları, dilin yetersiz kaldığı her konuda saf anlaşmanın biçimidir. Ölümün niçin olduğu, acının niçin olduğu, bunu niçin bildiğimiz, yanıtını bulamadığımız sorudur. Bu sorudaki devingenliği de bu yaratır. Bu, soruların sorusudur, nesnelere de, biz de ağırlığımızı ancak onunla kazanırız. Gevezellikle, hakkında konuşarak, akıl almazlığı sözkonusu ederek, bu dile getirilmesi mümkün olmayan durumu ancak değersizleştiririz. O halde sözü sessizliğe bırakalım –hep birlikte öleni düşünelim.” (21)

Sanırım, benim anladığım ve Uwe Timm’le paylaştığımca, her ne ise o şey için artık geçtir. Umabileceğimiz en iyi şey arkamızdan yapılacak o yas konuşmasını, o son bilge kişinin (68’le yıkanmış) yapmasıdır. Ki, bu da çok şey ummaktır hakçası.

Demek, aşkın en güzel anlatımı, *yarım kalmış olanla* ilgili olanıdır ve bunu yaşam için de rahatlıkla söyleyebiliriz.

Almanya, insanlık için de yarım kalmış bir proje desek çok mu? Alman yazarı işte bu dürüst suçluluk duygusuyla cebelleşiyor. Artık Naziliğin ceremesi değil ödemesi gereken, o da Alman aydını olarak sıçradı, çevrenini zorladı, mesele Nazi Almanyasını taşımaktan fazlası, çünkü o kadarı, o altı milyon Yahudi soykırımını bile geri zekâlı bir açıklama bulabiliyor kendine ve aydın böylesi bir saçmalıklarla doyunmaz, yetinemez.

Ama çocukluk acılarıdır bunlar, solu da (20.yüzyıl) aynı torbanın içine atmada acele etmektedir. Birşeyleri hâlâ birbirine karıştırmaktadır.

Thomas ünlü mimar babasının nasıl elçabukluğuyla geleneği temizleyip, uyanık, açık göz bir zamana ayak uydurma becerisi gösterebildiğini acı bir dille aktarır. (96)

Yarım kalanın boşluğuna doldurulan şey acımasız bir alışveriş, yağma projesidir (çok geniş bir yelpazede). Dokunmak unutulmuştur. “*Değerli matem konukları, Bu kadın, ona hiç kimse kendisine dokunmadığı için öldü. Birbiriyle sohbet etmek. O çılgın sarhoşluk daha da güzel, ne kadar sürer, on dakika, on beş dakika, doruğa çıktığında yirmi dakika, sonra yavaş yavaş aşağı kayış, sonra düşüş, ter içinde bütün o elektrik faturalarının, hava raporlarının, uçuş tarifelerinin, pişirme sürelerinin, suskunluğun dışına düşüş, uzun süre devam eden bir çılgınlıkla. Hayır, kocası ona hiç vurmadı, bunu biliyoruz, adam karısını çoğunlukla görmediğini söylüyor. Adam evdeyken de evde değildi, eve geldiğinde tükenmiş oluyordu, bitkin, yorgun, çok yorgun. Kadın sonunda, koridorda ya da mutfakta onun kendisine sürtünmesini sağlayacak şekilde durma alışkanlığını geliştirmişti, bedeniyle adamın yolunu kapatıp, ben buradayım, diyordu, tut beni, dokun bana, konuş benimle, ama adam tümüyle bitik oluyordu, posası çıkmış gibi. Kadını hissetmiyordu bile. Koridoru geçip ilk odaya ya da mutfaka giriyordu. Bitik oluyordu, ne olduğunu bilmediğim, ama işini bitiren bir işte çalışıyordu ve artık haz duymuyordu, hem biliyoruz ki, haz istenebilir bir şey değildir. Kabul etmek gerekir ki, belki de bir kez olsun kadınla birlikte oturup sohbet etmeyi, bir restorana gitmeyi, akşam, veya evde kolunu omzuna atmayı istediği oluyordu, onu kollarına almayı, sıkmayı, kollarında tutmayı, hadi tut beni. Evet, kocası bunları yapmalıydı belki de. Ama bunu yapmak için hemen bütün metro ulaşımını durdurmak gerekli mi?” (112)*

“...Kimse bu ne biçim hayatmış, ne biçim bir yalanmış, demek zorunda kalmasın (...) Durmadan teselli verici bir şeyler süzüp çıkartmaya çalışmak ne berbat bir çaba, çok değerli matem konukları, bu ne yapacağını bilememe, bu çaresizlik, konuşarak örtbas edilecek bir şey değil (...) Teselliden söz etmemek gerekiyor... ve şu, hiçbir yanıt bulamadığım niçin sorusunun yarattığı felçleştirici duygu, her şeyin üzerini toz gibi bir şey kaplamış, soluk almayı zorlaştıran bir grafit tozu. Bunu ortaya çıkartan keder değil, daha çok kederin eksikliği, daha çok bu zoraki neşe, oysa bir kez metroyla yolculuk yapmak yeter, sonucunda ortaya çıkan şey, tam da o dönük yüzler, o neşesizlik, hepsi de, sadece eğlenmek ve yine eğlenmek isteyen hepsi de tümüyle çökkün bir vaziyette öylece oturuyor, yüzeye çıkmış bir saldırganlık, ancak reçeteye uygun bir eğlenteden sonra tekrar uyarım ve neşe mümkün.” (128)

Terör, insanı hedef almayan, ama zaferi, yengiyi, Meleği ortadan kaldırmak isteyen terör eyleminin de yarım kalmışlığında bu *kedersizlik* çıkar yüze. Aslında anlatmaya değer bir öykü(müz) de yoktur. Bunu teselli edecek son şey ise, artık bir ölünün duyamayacağı şeydir. Yaşarken teselli olanaksızdır.

Uwe Timm, belki tartışmaya, der gibidir İris'e, Thomas'ın ağzından, belki tartışmaya mülk edinmekten, *"hep daha fazlasına sahip olma isteği"*nden (254) başlamalıyız. İris'in gözleri ağlamaya hazırdr: *"Anlamıyorum."* (254)

Tabii bu eşsiz güzellikte aşk öykülerinden biridir. Aşkın olanaklılığı üzerine (olanaksızlığı mı demeliydim) bir denemedir. Çok başarılı, güzel, hüznünlü bir aşk öyküsüdür. Böyle anlamak, algılamak hoşuma gittiği için de böyledir. Buyrun:

"Aşkta dürüstlük kavramı geçerli değildir. Dürüstlük ancak rakipler arasında söz konusu olabilir ve Ben senin rakibin değil. Olsa olsa benim rakibim olabilir. O genç, güçlü sürü başı aslan, çoktan bir-iki dişi eksilmiş yaşlı aslanın karşısında, pozisyonunu korumakta zorlanıyor." (258)

Ve:

"Evet, seni seviyorum, dedim İris'e. Bu cümlelerin insanın ağzından çıkması ne kadar zor, eğer bu cümleyi gençliğin bihaberliği içinde söylemiyorsanız, tasavvur edilemeyecek kadar zor. O coşkuya kulak verdim. Eminim, evet, dedim. Oteldeki yatakta yan yana yatıyorduk, ben onun gözyaşlarını tadıyordum, tuzlu bir taşkın. Beni boğuyor.

Kendimi yitiriyorum." (303)

Uwe Timm, *"her şeyden önce de bir anlam arayıcısıydı. Anlam bulabilmiş miydi? Bir keresinde günlerce kafa yordu... Yanıtları olmayan bir anlam arayıcısı, böyle söyleyebiliriz herhalde... Âşık olmak nedir ki? Yeryüzünde böyle bir şey nasıl oluşur, duruş, bakış, başın eğilişi, beden, ten, ses, bir hayatın sezinlenişi, sorular. Kurtuluş."* (326).

Belki, bu kitabı okudum, yol aldım, belki ben de yol aldım, ama nereye doğru, ne kadar?

Elimde soru büyüyor, her geçen saniye biraz daha: *"Âşık olmak nedir ki?"*

Ben içimdeki bu dinamiti hangi melek için taşıyorum?